

LBRIS | We know
books
Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

**MICHELLE
FRANCES**

IUBITA

Traducere din limba engleză de
CRISTIAN JINGA

LEDA BAZAAR

PROLOG

Luni, 2 martie

ÎMI IUBESC FIUL. ASTA ERA TOT CE CONTA. NU CONTA că era pe cale să facă ceva îngrozitor. I se oferise o șansă, o rază de lumină în ultimele luni devastatoare, iar Laura știa că nu trebuie să o lase să scape. Se frământase ore întregi din pricina asta, dar acum, că decizia era definitivă, simțea un val de teroare când se gândea la ce urma să spună. Cuvintele care aveau să o distrugă. Era pentru prima dată. Se gândi să facă o repetiție, dar cuvintele – cuvântul – nu i se forma corect în minte; instinctul era să îl respingă violent.

Se duse la chiuveta din baia proprie a salonului de spital și se uită în oglinda atârnată deasupra. Se asigură, printr-o scurtă privire în ochii ei albaștri și oboșiți, că sufletul îi rămăsese neatins. Nici iris verde-luminescent, nici pupilă demonică. Însă arăta epuizată și rămase șocată să vadă cât de mult îmbătrânise. Avea mai multe riduri noi în jurul ochilor și al gurii. Și o tristețe, o disperare insistentă, pe care încercase din răspuțeri să o țină la distanță cu acest spital nou și scump, cu cei mai buni medici pe care reușise să-i găsească și cu o speranță fragilă. Pentru o clipă, uită ce urma să facă și se gândi doar la ce avea să se întâmple în curând. Durerea sufletească era o forță fizică care o

încovoie, silind-o să se agate de chiuvetă. După câteva secunde, se ridică. Nu se schimbă nimic.

Cherry se întorsese astăzi. Laura verificase, iar zborurile din Mexic ajungeau de obicei la Heathrow dimineața devreme. Se uită la ceas. Poate că ajunsese deja în apartamentul ei din Tooting.

Când luă telefonul, i se puse un nod în gât, dar se forță să-l înghită. Trebuia să pună lucrurile la punct. Orice mamă ar fi făcut la fel, își repetă în gând, ca pe o mantră care s-o ajute să treacă peste asta.

Formă numărul cu grijă. Simți că o ia cu frig, apoi se trezi cuprinsă de valuri succesive de transpirație și zguduită de propria agonie. Viața sa era pe cale să se sfârșească. Viața care avea sens. Ținând telefonul cu ambele mâini ca să le stăpânească tremuraturul, așteptă ca vâjâitul din urechi să înceteze.

UNU

Cu nouă luni în urmă – sâmbătă, 7 iunie

LAURA PRESIMȚEA CĂ AZI AVEA SĂ-I MEARGĂ BINE. O cuprinsese o senzație plăcută, de început de vacanță, din cli-pa-n care deschisese ochii. Înainte de șapte și jumătate era gata îmbrăcată, într-o sâmbătă deja toridă din iunie. Străbătu holul care ducea spre dormitorul lui Daniel și își apropie urechea de ușă să-l audă mișcând, dar camera pe care aveau grijă s-o țină curată și primitoare cât timp era el la Facultatea de Medicină era cufundată în liniște. Încă dormea. Nu era de mirare, având în vedere că, în ultimele două nopți, se întorsese târziu, mult după ce se culcase ea. Daniel era acasă de la universitate de două zile întregi, dar ea încă nu-l văzuse. La muncă, lucrurile erau presante și pleca dimineața devreme, iar când se întorcea, el era în oraș. Să-și vadă vechii prieteni, de bună seamă. Era invidioasă pe acele conversații, dornică să afle și ea ce mai era nou. Voia să audă totul, să absoarbă totul, să împărtășească entuziasmul lui Daniel, care tocmai își începea viața profesională, și să se bucure de vară împreună înainte ca el să plece să urmeze programul de stagiatură. Astăzi era o zi pentru ei – fără schimbări urgente de ultim moment în scenariul pe care-l producea pentru ITV și care o ținea în camera de montaj până la nouă seara, fără ședințe, doar o zi împreună, mamă și fiu.

Deschise încet ușa, cu zâmbetul pe buze. Camera era inundată de lumina soarelui, perdelele erau trase în lături și patul era făcut. Rămase în loc o clipă, nedumerită, apoi se gândi că probabil coborâse să pregătească micul-dejun. Bucuroasă că era deja treaz și activ, la fel ca ea, se grăbi veselă să coboare scările casei sale din Kensington și dădu buzna în bucătărie. Era goală. Se uită în jur, ușor pierdută, cu un fior de îngrijorare. Apoi văzu o bucată de hârtie pe blat. Cu un mesaj scris: „În beci. O să-mi fie FOAME.” Zâmbi. Daniel știa că ei nu-i place să-i spună subsolului „beci” – suna a falsă modestie. Era o extindere mare a spațiului de locuit, care se întindea pe verticală, nu pe orizontală, și care îl costase o avere pe soțul ei. Totuși, nu era mai rău decât cum îl numea el. Howard voise un „bârlog”, iar ea aproape că râsese de această subestimare absurdă, numai că își dăduse seama că el își dorea un bârlog pentru a scăpa de ea. Îi vorbise despre asta în treacăt, într-o seară, spunând că le-ar prinde bine un loc „unde fiecare dintre noi să aibă puțin spațiu”, iar ea se silise să-și ascundă uimirea și durerea; și-așa abia se vedeau: el era mereu la birou, la golf sau închis în biroul lui. Apoi angajase niște constructori foarte pricepuți și scumpi, care scosese pământul de sub casă și îl înlocuiseră cu o sală de jocuri, o pivniță de vinuri, un garaj și o piscină. Vecinii fuseseră deranjați de toată tevatura, de banda transportoare de moloz care ieșea din pământ și pata generală creată în peisaj, și picase în seama ei să le ceară scuze, dar cel puțin fusese ceva temporar și nu se compara cu buncărul subteran de patru etaje al magnatului oțelului din capătul străzii, care făcuse să crape stâlpii din față ai caselor vecinilor.

Coborî cu liftul la piscină, așteptă ca zumzetul motoarelor să se oprească și apoi pași într-o penumbră de un albastru lapislazuli. Daniel tăia o brazdă înspumată prin apa luminată de jos și, ca de obicei, la vederea lui i se umplu inima. Se duse spre capătul mai adânc al piscinei, tocmai când el își termina lungimea, și îngenunche la marginea apei.

El o zări și se opri, se săltă peste marginea bazinului, ieșind fără efort, și, cu apa șiroind pe umerii puternici, o îmbrățișă, zâmbind și ținând-o strâns. Ea scoase un țipăt de protest, cum el se aștepta s-o facă, apoi, incapabilă să reziste, îl îmbrățișă la rândul ei.

Simțind umezeala care-i pătrundea în haine, îl împinse de lângă ea și începu să-și șteargă petele întunecate de pe rochia galbenă.

— N-a fost amuzant, spuse ea, zâmbind.

— Voiam doar s-o îmbrățișez pe bătrâna mea mamă.

— Nu chiar bătrână.

În mintea Laurei, ea avea încă 25 de ani și adesea privea cu fascinație alte femei care se apropiau de vârsta mijlocie, înainte de a-și da seama că era din aceeași generație cu ele. O amuza faptul că era blocată într-un fel de amnezie în privința vârstei; o amuza și mai mult când o privire în oglindă îi confirma că, deși încă arăta bine, cu siguranță nu mai avea 25 de ani.

— Ei, lasă, toți băieții te plac și-o știi și tu.

Ea zâmbi. Era adevărat că îi făcea plăcere compania și flirtul prietenilor lui Daniel, felul în care veneau și se sprijineau leneș de barul ei pentru micul-dejun, adresându-i-se cu „doamnă C” și spunându-i cât de bună e pâinea ei prăjită. Trecuse ceva timp de când nu-i mai văzuse.

— Ce mai fac Will și Jonny?

— Nu știu.

Daniel începu să se șteargă cu unul dintre prosoapele moi pe care doamna Moore le schimba de trei ori pe săptămână, indiferent dacă fuseseră sau nu folosite.

— Păi, nu i-ai văzut ieri?

— Lucrează, îi răspunse el distrat, dispărând în spatele unui paravan din lemn sculptat. Sunt deja în câmpul muncii, schimbând lumea.

— În asigurări? Știu că lucrează. Eu vorbeam de seri. Unde ai fost în ultimele două nopți, dacă nu cu băieții?

Urmă o tăcere în spatele paravanului, iar Laura nu văzu că Daniel zâmbea, un zâmbet la un gând tainic. Ar fi vrut să păstreze secretul încă puțin, dar simți brusc nevoia să-i spună cuiva. Avea să i-l dezvăluie mamei, puțin câte puțin, doar câteva detalii, nu toate, ca să se bucure să le retrăiască.

— Hei! protestă el când Laura își vârî capul pe după paravan.

Mama stătea cu brațele încrucișate, așteptând să-i răspundă la întrebare.

— Ești perfect decent.

Îl privi cu dragoste în timp ce el își punea pantalonii scurți și un tricou, mândră că genele ei produsese un tânăr atât de chipeș. Desigur, și Howard jucase un rol, dar fiul lor semăna cu mama la înfățișare. Aceeași înălțime, același păr blond, des și ondulat... și aceeași constituție osoasă puternică. În loc să-i dea răspunsul pe care știa că și-l dorește, el îi zâmbi obraznic și porni spre lift.

Ea trase brusc aer în piept.

— Să nu îndrăznești s-apeși butonul ăla!

— Vii?

Laura îl urmă în lift și se prefăcu că-l trage de ureche.

— Scot eu răspunsul de la tine.

Liftul începu să urce.

— Au! făcu el. Pot să te invit la brunch?

Ea ridică din sprâncene.

— Mai e nevoie să întreb?

Ușile se deschiseră, el o luă de mână și o conduse pe hol până în bucătăria-sufragerie spațioasă, toată numai stejar și granit.

— Vreau doar să-mi răsfăț mama.

— Ce șarmant ești! Dar, înainte să plecăm, dă-mi un indiciu! Nu suport anticiparea.

Ea rămase fermă.

El își turnă un pahar mare cu suc din frigiderul din cămară.

— Căutam un apartament. Știi, pentru când voi începe stagiatura.

Ea oftă.

— Ești sigur că nu te pot convinge să te muți înapoi acasă?

— Ah, mamă... În afară de vacanțe, și nici măcar toate, n-am mai locuit acasă de cinci ani.

Nu era vorba că Daniel ducea o viață socială destrăbălată, ci pur și simplu îi plăcea intimitatea, ca oricărui bărbat de 23 de ani, și nu voia să-și petreacă următorii doi ani locuind sub acoperișul copilăriei sale, cu sau fără piscină la subsol.

— Bine, bine! Așadar, ai căutat un apartament. Noaptea? El zâmbi.

— Doar ca să-l țin pe agent alături.

Laura avu nevoie de ceva timp ca să-și dea seama.

— O fată?

— E foarte meticuloasă. Vrea să știe exact ce-mi place.

— O fată!

— Vorbești de parcă n-aș mai fi avut niciodată o relație.

— Dar asta e specială, spuse ea hotărâtă.

— De unde știi?

— Păi, ai văzut-o în ultimele două nopți, nu-i așa?

— Da...

— Și de-abia v-ați cunoscut! Haide, povestește! Cum o cheamă? Entuziasmul ei îl amuza.

— Cherry.

— Un fruct! Sezon scurt, select.

— Poftim?

— Exotică?

— Are părul închis la culoare... Daniel își ridică palma și clătină din cap, adăugând: Nu-mi vine să cred că spun asta.

Laura îl luă de mână.

— Nu, nu te opri, serios! Vreau să aud totul despre ea. De unde e?

— Din Tooting.

— Chiar e exotică! Scuze! Glumeam. O să fiu serioasă.

Laura îi sărută mâna, spășită.

— Câți ani are?

— 24.

— Și e agent imobiliar?

— Da. Mă rog, momentan e-n perioada de formare. A început de curând.

— Și lucrează aici, în Kensington?

— Vrea să vândă case frumoase. Daniel se cocoță pe blat și continuă: A învățat despre zonă pretinzând că se mută aici. A vizitat 27 de apartamente cu alte agenții înainte de a accepta slujba. A descoperit că poate vorbi cu aplomb despre proprietăți și potențiali clienți.

Râse.

— Asta numesc eu inițiativă. Și apoi... destul de îndrăzneț, și-a inventat un CV. Sau cel puțin l-a înfrumusețat. S-a prezentat ca fiind „fata potrivită”.

Laura zâmbi, deși era ușor surprinsă de stratagema lui Cherry. Ceea ce era o prostie, pentru că n-avea nicio legătură cu munca ei și nu era ea angajatoarea. Îl lovi ușor pe Daniel cu dosul palmei peste genunchi.

— Haide, credeam că mă scoți în oraș!

El sări de pe blat și-i oferă brațul.

— Cu plăcere!

Voia s-o răsfete pe mama lui, să aibă grijă de ea, să fie fiul pe care știa că, într-un mod cam stingheritor, ei îi plăcea să-l arate lumii. Să se așeze în braserie, iar Laura să se delecteze cu buna dispoziție reciprocă, fiindcă știa că și el avea să se simtă bine. Întotdeauna își făcea timp să fie împreună, mai ales că, de când își putea aduce aminte, relația dintre părinții lui era lipsită de căldură. Nici măcar nu se vedeau prea des: tatăl lui era rar pe-acasă, deoarece slujba lui, ca partener la o mare firmă de contabilitate, îl ținea ocupat tot timpul, iar Daniel voia să compenseze o parte din singurătatea pe care știa că o simte mama lui. Trecuse ceva timp de când o văzuse ultima oară, ceea ce-i sporea sentimentul de vinovăție, ghimpele disconfortului altui secret. Încă nu-i spusese că urma să scurteze ziua petrecută împreună. În seara aceea se întâlnea din nou cu Cherry.

DOI

Cu două zile înainte - joi, 5 iunie

POATE DIN CAUZĂ CĂ AVUSESE TOT CE ERA MAI BUN ÎN copilărie nu tânjise niciodată după nimic. Cel puțin, nimic din ceea ce se putea obține cu bani. Daniel primise o educație excelentă și era inteligent, o combinație norocoasă care însemna că îi plăcea școala și școala îl plăcea pe el. Arătase o înclinație deosebită pentru științe, ceea ce îi încântase pe părinții și pe profesorii lui, mai ales când fusese invitat să studieze medicina la Cambridge. Pentru a-și completa educația de la școală, avusese parte de vacanțele considerate necesare; învățase să schieze, să facă scufundări și să aprecieze lumea. Făcuse toate acestea cu o plăcere și un interes care îi liniștiseră și îi bucuraseră pe părinții lui și, în ciuda faptului că fusese răsfățat cu tot ce și-ar fi dorit un băiat, reușise cumva să rămână nepervertit. Reacția lui la vederea Marelui Zid Chinezesc fusese una de uimire sinceră și se simțise recunoscător pentru confortul zborului la clasa întâi spre casă, dar, când ajunsese la Heathrow, sărise în metrou, în loc să-l sune pe șoferul tatălui său să vină să-l ia. Atitudinea lui degajată se extinsese și la îmbrăcămintă - devenea irațional de atașat de haine care își trăiseră traiul. Odată, în timpul uneia dintre vizitele lui acasă de la universitate, își recuperase o pereche de chi-loți din coșul de gunoi unde-i aruncase doamna Moore. Apoi îi

ascunsesse, găuriți cum erau, în buzunărul lateral al genții voiaj. Chiloții ăia erau vechi prieteni și nu voia să se despărță de ei.

Așa se face că păși într-o agenție imobiliară situată pe una dintre cele mai scumpe străzi din Londra, celebră pentru că reprezenta unele dintre cele mai exclusiviste proprietăți, îmbrăcat cu un tricou decolorat și o pereche de pantaloni scurți cargo, cu găuri la cusăturile buzunarelor.

— Am nevoie de un apartament, spuse el, zâmbindu-i fetei circumspecte care se apropie politicos de el când intră pe ușă.

— De cumpărat sau de închiriat?

— De cumpărat.

Și astfel fu îndrumat spre fundul agenției, unde un cap negru era aplecat peste un birou mare, din lemn lucios, examinând niște documente.

— Cu ce vă pot ajuta?

Când ea își ridică privirea și îi oferă zâmbetul ei de bun-venit pentru clienți, el se simți obligat să-i răspundă la fel și, deodată, căutarea unui apartament i se păru mult mai plăcută. Fata avea o perdea de păr drept, negru corb, care-i dansa în jurul feței la fiecare mișcare.

— Caut un apartament.

Și ochii fetei erau negri, ca niște lacuri adânci, insondabile. Daniel surprinse în ei calculele mintale pe care și le făcea în timp ce îi evalua subtil pantalonii scurți și tricoul uzat.

— Câte dormitoare? Aveți în minte o anumită zonă?

— Două dormitoare, a hotărât el instantaneu, gândindu-se că al doilea i-ar fi util ca birou.

N-avusese timp să se gândească bine la ce avea nevoie, căci venise cu mașina de la Cambridge devreme în dimineața aceea. Umblând prin casa părinților săi, devenise conștient de presiunea pe care mama o putea pune asupra lui ca să rămână, dacă se simțea prea confortabil. Era mai bine să pună lucrurile în mișcare imediat, pentru că n-ar fi fost drept să-i dea speranțe.

— Și zona?

Din nou, îi simți îndoiala cu privire la ceea ce căuta el acolo. Nicio stradă din Kensington și Chelsea nu avea locuințe ieftine, iar unele erau prohibitiv de scumpe. Știa că nu pare genul care să aibă câteva milioane de cheltuit. Ceea ce, teoretic, era adevărat.

— Cherry Laine?

Ea zâmbi forțat. Era iritată, dar încerca să-și păstreze atitudinea profesionistă.

— Nu există o astfel de stradă în zonă.

— Doamne, nu, nu te luam peste picior!

Arată spre plăcuța cu numele ei, gravată cu litere negre pe alamă, și zâmbi.

— Ar trebui să lucrezi într-o agenție dintr-un sat din Cotswolds sau ceva de genul ăsta.

Ea îl privi lung, serios, apoi își întoarse iPadul spre el.

— În funcție de buget, avem patru proprietăți care corespund cu ceea ce căutați. Aceasta se află la doar două minute de stația Knightsbridge...

— O să merg s-o văd.

Ea făcu o pauză și atinse ecranul.

— Bine! Următoarea...

— O s-o văd și pe aceea.

— Dar nici măcar nu v-am spus despre ea.

Îi plăcea s-o privească, încurcată, neștiind cum să-l ia. Fără îndoială, majoritatea oamenilor care veneau aici erau plini de importanță atunci când explicau cum ar trebui să fie o proprietate ca să se potrivească nevoilor lor. Probabil depuneau multă energie și efort pentru a-și găsi locuința perfectă, ceea ce lui Daniel i se părea o colosală pierdere de timp. Din punctul lui de vedere, cu cât rezolva mai repede problema, cu atât mai bine.

— Și pe celelalte.

— Vă grăbiți?

— Îmi imaginez că la prețul ăsta toate sunt destul de frumoase? Apropo, cât costă?

— Aceste proprietăți costă între două milioane și jumătate și patru milioane.

— Uau!

— Da, sunt excepționale!

— Atunci, ne-am înțeles. Am nevoie de o locuință, și sunt sigur că aș fi extrem de norocos să locuiesc în oricare dintre cele pe care le-ați selectat. Deci mergem să le vedem?

Mâinile ei fluturară peste ecran.

— Trebuie să fac programările.

— Atunci, mai târziu, astăzi? insistă el, zâmbind. Sunt sigur c-o să fiu clientul care o să vă dea cele mai puține băți de cap. O să aleg una până la ora ceaiului. Dumnevoastră o să-mi arătați proprietățile, nu-i așa?

Ea-l măsură rapid din ochi, încercând să se asigure că nu dăduse peste un psihopat.

— Da, îi răspunse ferm.

De data aceasta, observă ea, era mai elegant. Se schimbase de când intrase în biroul ei dimineață, iar acum avea o pereche de pantaloni chino bleumarin și o cămașă albastru-deschis. La început, o urmăse ascultător prin apartamentul de la primul etaj, fără să comenteze prea mult. Ea îl conduse afară din living.

— După cum se vede, podelele sunt peste tot din lemn, iar unul dintre avantajele acestei proprietăți este, desigur, holul.

El se uită de colo-colo.

— Ce are atât de special?

— Nu că are ceva special, ci faptul că există.

Daniel se întrebă în ce lume un hol era considerat un avantaj când plăteai două milioane și jumătate de lire sterline, dar nu voia s-o jignească spunându-i asta, și își dădu seama că era vinovat prin asociere. La urma urmei, el era cel care ceruse să vadă locuințele astea.

— Iar aici e livingul, spuse ea, arătând spre o ușă.

El aruncă o privire înăuntru.

— Drăguță canapea! Galbenă.

— Lămâie, îl corectă ea. Desigur, mobilierul va fi îndepărtat la vânzare. Proprietarul l-a lăsat doar pentru prezentare.

— Deci este liber?

— Da. Și nu există alt solicitant.

— Proprietarul n-a vrut canapeaua în noua lui locuință?

Uimită, se uită la el.

— Îmi închipui...

— Ce?

— Că și-a cumpărat alta nouă.

El zâmbi și o urmă de-a lungul holului de invidiat, uitându-se încă o dată în jur, în caz că-i scăpase ceva, dar apoi se hotărî să-și fixeze atenția asupra lui Cherry. Îi plăcea felul în care mergea, hotărâtă, de parcă îi păsa unde se ducea și de ce se ducea acolo. Avea senzația că fata își extindea hotărârea asta și asupra altor aspecte ale vieții și se trezi că-și dorește să afle mai multe despre care ar putea fi acestea. În acel moment, ea se întoarse și îl surprinse privind-o. Se opri și își încrucișă brațele la piept.

— Bucătăria e acolo.

Îi arătă cu degetul – evident că el trebuia să intre primul.

— Scuze! Nu mă uitam la fundul tău.

Ea ridică din sprâncene la francheța lui.

— Chiar te interesează apartamentul ăsta?

Oricât de mult farmec avea acest bărbat, Cherry nu suporta oamenii care o făceau să-și piardă timpul. Și avea un ochi destul de bun când venea vorba să-i identifice, ea însăși fiind de genul ăsta, deși la ea era justificat, întrucât era un mijloc pentru atingerea unui scop.

— Da, spuse el repede, ca s-o liniștească. Îl iau.

— Dar nu le-ai văzut pe celelalte.

— E cel mai ieftin dintre cele pe care le aveți disponibile, nu-i așa?

— Da.